

ПРОЛОГ

Мені було десять, коли я вперше усвідомила свою інакшість.

Десь близько опівночі до моєї спальні через вікно залізла жінка в білому вбранні й відчахнула швацькими ножицями пасмо мого волосся. Я не спала, стежила за нею в птьмі, перелякана й залякла, не годна навіть закричати.

Я дивилася, як вона підносить жмут волосся до носа, як глибоко вдихає. Вона поклала те пасемко на язик, стулила рота, кілька секунд насолоджувалася смаком, а потім ковтнула. Я спостерігала, як вона схиляється наді мною і пучкою гладить шрам у формі півмісяця під моєю шиєю.

Прибулиця відчинила двері кімнати, щоб рушити до спалень моїх старших сестер з отими своїми ножицями в руці, і лише тоді я змогла закричати.

Моя мати збила її з ніг у коридорі. Сестри допомогли утримати на підлозі. Жінка грубо, несамовито пручалась, підкидаючи всіх трьох з дикою силою, подарованою, як ми пізніше дізнались, амфетаміном. Вона вкусила мою матір. Вдарила головою мою середню сестру, Віві, зламавши їй ніс і поставивши під очима синці, які не сходили потім кілька тижнів.

І тільки Грей, моя старша сестра, зуміла її приборкати. Дочекалася миті, коли мати відвернулась, нахилилася до оскраженілого обличчя жінки й припала до її губ своїми. Легкий, як у казці, поцілунок одночасно здавався жаским, бо підборіддя навіженої лисніло від матеріної крові.

На секунду повітря наповнилося чимось солодким, неправильним, сумішшю ароматів меду й гнилля. Грей випросталась, тримаючи голову жінки в руках, і пильно стежила за нею, чекаючи. Очі сестри чорніли, як відполіровані річкові камінці. Тоді, на свої чотирнадцять, вона вже була найпрекраснішою істотою з усіх, які тільки можна собі уявити. Мені кортіло зняти з неї шкіру й убраться в неї, наче в шати.

Жінка здригнулася від доторку Грей, а потім просто... затихла.

Коли прибула поліція, у широко розплющених очах жінки зяяла порожнеча, а руки й ноги ніби оливом налилися. Троє поліцейських виносили її, обм'яклу, наче п'яну.

Цікаво, чи Грей уже тоді знала, хто ми є.

Пізніше в поліції ми дізналися, що та жінка прочитала про нас в інтернеті й кілька тижнів стежила за будинком, перш ніж вломитись.

Знаменитими нас зробив дивовижний випадок, який трапився з нами три роки тому, коли мені було сім. Я нічого не пам'ятала про нього й навіть не думала про те, що тоді сталося. Однак він вочевидь щиро цікавив величезну кількість інших людей.

Відтоді я налаштувалася карбувати нашу дивність, інакшість. Подальші роки вишукувала її в усьому, спостерігала, як химерно вона розквітає довкола нас. Коли Віві виповнилося п'ятнадцять, один чоловік спробував затягнути її у свою автівку, бо вирішив, що вона янгол. Віві зламала йому щелепу й вибила два зуби. Учителя, якого Грей щиро ненавиділа, звільнили після того, як він на очах у всього класу притиснув її до стіни й поцілував у шию. Одна популярна красунька, яка цькувала мене в школі, якось вийшла перед усіма на загальних шкільних зборах й узялася голити собі голову. Сльози струменіли її обличчям, довгі кучері падали й обвивали ноги.

Я відшукала очима погляд Грей у морі чужих облич, і вона дивилася просто на мене. Мене цькували кілька місяців, але сестрі я про це розповіла тільки ввечері напередодні зібрання. Вона підморгнула й повернулася до читання книжки, байдужа до розіграної вистави. Віві, завжди відвертіша за Грей, закинула ноги на спинку стільця, який стояв перед нею, і глузливо посміхалася від вуха до вуха, задоволено морщачи крющкуватий ніс.

Темні, небезпечні речі відбувалися навколо сестер Голлоу.

Ми всі троє мали чорні очі й молочно-біле волосся. Наші імена латинкою складались із чотирьох літер: *Grey, Vivi, Iris*. Ми разом ходили шкільними коридорами. Разом обідали. Разом повертались додому. У нас не було друзів, бо ми не відчували такої потреби. Ми пересувалися коридорами, як акули, а дрібні рибки порскали перед нами навсібіч, звільняючи шлях, і шепотілися за нашими спинами.

Усі знали, хто ми. Усі були в курсі нашої історії та будували власні теорії щодо тих подій. Мої сестри мали з того власний зиск. Вони, як талановиті садівниці, плекали свою таємничість і на густо замішаній інтризі вирощували плоди на власний розсуд і смак. Я ж просто плелася за сестрами тихою зубрилкою, якій ніколи не подобалася зайва увага. Дивність породжувала лише химерність, і мені видавалося небезпечним спокушати долю, зайве запрошувати п'їтьму, яка, схоже, тягнеться до нас через нашу природу.

Я до останньої миті не усвідомлювала, що сестри покинуть школу набагато раніше за мене. Школа їм обом не пасувала. Грей мала неймовірний розум, але навчальна програма їй зовсім не подобалась. Якщо, наприклад, від них вимагали прочитати й проаналізувати «Джен Ейр», Грей любесенько могла обрати Дантове «Пекло», яке вважала цікавішим, і написати есе про нього. Якщо на занятті з образотворчого мистецтва давали завдання намалювати реалістичний автопортрет, вона спокійнісінько зображала чудовисько із запаленими очима й закривавленими руками. Деяким вчителям це подобалось, але здебільшого — ні, тож Грей покидала школу із заледве посередніми оцінками. Якщо це їй якось і зачіпало, то сестра ніколи цього не показувала, крокуючи з класу в клас із впевненістю людини, якій ясно-видець повідав майбутнє, яке їй дуже сподобалось.

Віві ж переважно прогулювала уроки, щойно випадала нагода, та шкільна адміністрація лише полегшено зітхала, бо вона поводитися нестерпно, коли все-таки з'являлася в школі. Вона лаялася з учителями, перекроювала шкільну форму під панківські прикиди,

малювала графіті в туалетах і відмовлялася знімати численний пірсинг. Ті кілька проєктів, з якими вона все-таки зволила дати собі раду за останній рік навчання, завиграшки отримали вищу оцінку, проте тих балів виявилось замало, щоб не вилетіти зі школи. Сама ж Віві не заперечувала. Кожна рок-зірка мала свою історію становлення, тому виліт із приватної вищої школи, навчання в якій коштувало 30 000 фунтів на рік, вбачався непоганим початком.

Обидві сестри вже тоді були саме такими, вирізнялися магічною впевненістю в собі, яка, здавалося, притаманна набагато старшим людським істотам. Сестрам було однаково, що про них подумують люди. Байдуже, чи хтось вважає їх крутими (і, зі свого боку, це підносило їхню крутість на *нестерпну* висоту).

Вони покинули школу — а водночас і дїм — одна за одною з різницею в кілька тижнів. Грей виповнилося сімнадцять, Віві — п'ятнадцять. Обидві вилетіли у світ, знаючи, що на них там чекає екзотичне гламурне майбутнє, до якого вони й помчали. І так я усвідомила, що залишилась єдиною Голлоу, яка досі боролася за виживання, схована в тінях, залишених по собі моїми сестрами. Тихою, розумною Голлоу, яка любила точні науки, географію, тонку харизму математики. Тією, яка відчайдушно й понад усе жадала бути... звичайною.

Місяць за місяцем, рік за роком дивність, яка кипіла навколо моїх сестер, поволі розвіювалась, і досить довго моє життя було саме таким, як мені того конче хотїлося відтоді, коли я побачила, як Грей присипляє ошаленїлу зайду простим поцілунком: нормальним.

Але, звісно, це тривало недовго.

1

Мені заперло дихання, коли на мене з підлоги глянуло обличчя старшої сестри.

Тоненький півмісяць шраму й досі першим впадав у вічі. Далі глядачів вражала її неймовірна, аж до болю, врода. Журнал *Vogue* — її третя поява на обкладинці американського видання за ці роки — надійшов, мабуть, разом із поштою й упав собі горілиць на килимок біля дверей, де я і знайшла його в примарному сріблястому ранковому сьйві. Слова «Хранителька таємниць» кольору зеленого моховиння бовваніли під нею. Вона нахилила тіло вперед до фотографа, губи розімкнулись у зітханні, чорні очі дивилися просто в камеру. Пара рижок випиналася з білого волосся, і скидалося, ніби вони насправду належали їй.

На коротку магічну мить мені здалося, що вона фізично тут, зі мною. Сумнозвісна Грей Голлоу.

За чотири роки, які спливли від її втечі з дому, моя старша сестра перетворилася на жінку примарної, потойбічної вроди, з волоссям, схожим на цукрову вату, й обличчям достоту з грецької міфології. Навіть застигла на світлинах, вона ввижалася півпрозорою, порожнистою, ніби будь-якої миті може розчинитися в ефірі. Саме тому, гадаю, журналісти завжди

обдаровували її епітетом «неземна», хоча, на мою думку, Грей була максимально земною. Жодна стаття ніколи не згадувала про її здатність почуватися в лісі як удома чи про її дивовижний талант садівниці. Рослини любили її. Лози вістерії, що буяла під вікном її дитячої спальні, вночі часто в'юнилися крізь відчинене вікно, щоб огорнути й переплестися із сестриними пальцями.

Я підняла журнал і знайшла статтю.

Грей Голлоу вбрана в таємничість, як у шовк

Коли я зустрілася з нею в передпокої Лейнсборо (Голлоу ніколи не підпускає журналістів до свого помешкання, де, коли вірити чуткам, не влаштовує вечірок і не розважає гостей), вона була вбрана в одне зі своїх визначних чудернацьких творінь. Уявіть собі пишну вишивку, сотні намистин, нитки, зіткані зі справжнього золота, і такий ефемерний фатин, що димом огортає все навколо. Колекції кутюр від Голлоу часто іменують зустріччю казки з лихоманковим жахіттям сновиди. Сукні її дизайну розшиті листям і зів'ялими пелюстками, моделі на показах хизуються рижками забитих оленів і мишачими шкурками, а сама творчиня вимагає коптити тканину над справжнім багаттям перед пошиттям, бо її модні покази мають пахнути лісовими пожежами.

Творіння Голлоу прекрасні, декадентські, дивакуваті, та саме таємнича природа кожного дизайну спричинила їхній блискавичний фурор. У підкладку кожної сукні вручну вшивається таємне послання. Утім, це ще не все. Знаменитості розповідали про знайдені ними ролики паперу, що вшиті замість ребер